

jeg virkelig ikke kunde bære mig for at lee. Skulde De nu troe, at jeg med et Par Spring fangede Fuglen? Generalen sølte sig frænkter; han tilgiver mig aldrig, at det lykkes mig og ikke ham at fange Kanarifuglen, iær da han gjør lidt Cour til min Kone og gjerne vilde indbynde sig hos hende ved at bevise hende denne lille Tjeneste. Gud, hvor jeg lo og gjorde Nar af ham. Min Kone kunde heller ikke bære sig, men brast i Latter. Den arme Grevinde! hun havde været meget angst for sin Kanarifugl; men helbigvis var jeg ved Gaanden!"

Grevnen stod som en Triumfator, da han fortalte denne Historie, der har gjort stor Lykke i Paris, og det lader til, at den har givet en Mængde Damer Lyst til at holde Kanarifugle.

Le Duc Job, et nyt Stykke af Leon Laya, fylder hver Aften Théâtre-Français. Dette Stykke er atter en stærk Satire mod Pengearistokratiet; thi de dramatiske Forfattere ville nu engang bevise, at Bindshage og Guldtørst ere det nittende Aarhundredes meest fremtrædende Charaktertræk. Stykket udmærker sig ved en let og flydende Dialog, men mangler Handling, og vi tilstaae, at vi høre til den Bondeb Skole, som for første Gang kom i Theatret og fandt det meget smagløst, at man førte ham hen paa dette Sted for at høre Folk snakke om deres private Anliggender, som ikke i ringeste Maade kom ham ved. Det kan ikke seile, at vi snart ville faae dette Stykke at see, forvandet til en Folkecomédie, paa Casino eller Folketheatret, da det jo synes at være under det kongelige Theaters Værdighed, at give en Nyhed. Siden vi tale om det kongelige Theater, maae vi meget beklage, at Pladsen ikke tillader os nære at omtale den første Opførelse af „Den Yngste“, der gik over Scenen med en høist paaftjæmelsesværdig Ensemble og Sammenspil, og hvori Fru Heiberg med usforlignelig Virtuositet udførte Fiorellas Rolle, medens Hr. Wiehe som Tadeo udfoldede et Sjælemaleri, der maatte gjøre og ogsaa gjorde en saa gripende Virkning, at han gjentagne Gange modtoges med jublende Bifald, naar han viste sig paa Scenen. Vi kunne ikke tilbageholde den Bemærkning, at naar en ariet Theateranmelder omtaler denne Førelse uden med et eneste Ord at nævne Hr. Wiehe, saa faaer man en vis Mistanke om, at han har sagt med

Adolf Tidemand.

Trep: „Til ind at gaae jeg er for klog,“ eller ogsaa taler han om Skuepillerkonsten, som den Blinde om Farverne. Med Hensyn til denne Førelse fortjener det endnu at fremhæves, at Hr. A. Rosenkilde, der indtager en høist vanskelig Stilling, da han uden endnu at have dannet sig noget selvstændigt Repertoire, steds skal overtage Roller efter Joersom og Mangius, spillede Pædagogen meget morsomt. Opførelsen af „En ministeriel Embedsmand“, var dog af langt større dramatisk Interesse, fordi Publicum, der som oftest forholder sig meget passivt i det kongelige Theater, den

Aften selv spillede med. Det optog alle Stikreplikkerne med stor Præcision og Correcthed fremkaldt af de mangfoldige Illusioner til den nærværende politiske Situation, hvorpaa dette Stykke er saa rigt. Men Interessen naaede først sit Culminationspunct i Scenen mellem den aristokratiske Warning, der vil have Ministre, som han kan see op til, og Demofraten Frank, da denne udbryder: „Vi skal have Ministre, som vi kan see ned til!“ Vi kunne desværre ikke drage i Tvivl, at den uformsielige Frank omsider er bleven tilfredsstillet. Det glæder os isørigt, at vi i dette Tilfælde kunne være enige med en anden Theateranmelder i „Berlingske Tidende“, der ogsaa har fundet, at „denne Aftens taktfulde og politisk dannede Publicum“ spillede godt; men naar han tilføjer, at det havde været mere taktfuldt fra Directionens Side, om den havde gjenstillet til en anden Gang, saa er det kun en Gjen- tagelse af den bekjendte Historie om Bjørnen, der vilde jage Huen bort fra sin Herres Ansigt.

En anden Førelse af ligesaa stor dramatisk Interesse blev givet ved Ministeriets første Indtrædelse i Rigsdagsstolen. Ministrene vare civilklædte, og efterat den nye Conseilspræsident havde oplæst Ministerlisten, spurgte en Folkerepresentant, om det var Programmet? Dette Spørgsmaal forblev ubejvaret; men da Conseilspræsidenten og Kultusministeren senere modtog de varmeste Lykønskninger af Bondevennerne og med rørende Cordialitet trykkede Ansørværet for dette Parti i Haanden, udbød en anden Rigsdagsmand: „Man spurgte for for-gjæves om Programmet, her see vi det.“ Med Hensyn til den civile Dragt er det dog glædeligt at see, at Ministeriets Medlemmer ikke

havde idetmindste studeret deres „Statsmand og Borger“, og havt Nytte af det Lærte. Ligesom Aborn have de sikkert endnu deres Ministercostume hos Skrædderen. Mon en eller anden Aldo-brandini allerede stulde have hviiset dem i Tret: „Gjorde De ikke bedre i at lade ham beholde det? Sagde jeg Dem ikke igaar, om fire og tyve Timer er De ikke længer Minister?“

Naboerne. (Maleri af A. Tidemand).